

Sygn. akt VII U 1895/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Szacoń

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy R. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o emeryturę

na skutek odwołania R. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 28 września 2015 roku znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala R. G. prawo do emerytury począwszy od dnia (...)

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz R. G. kwotę 180 złotych (sto osiemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 1895/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 września 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił R. G. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł R. G. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wnosił o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu pracy w (...) w W. w okresie od dnia 11 lipca 1973 roku do dnia 23 kwietnia 1976 roku i od dnia 15 kwietnia 1978 roku do dnia 6 maja 1986 roku na stanowisku kierowcy ciągnika.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

R. G. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat, 3 miesiące i 20 dni okresów składkowych i nieskładkowych w tym 12 lat i 29 dni stażu pracy w warunkach szczególnych w okresach od dnia 6 maja 1986 roku do dnia 10 października 1988 roku i od dnia 13 grudnia 1988 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku (okoliczności bezsporne).

R. G. prawo jazdy kategorii (...) uzyskał w dniu (...) roku (okazanie prawa jazdy na rozprawie – k. 37). W dniu 11 lipca 1973 roku został zatrudniony w (...) w Ś. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy (k. 2B akt osobowych – k. 29). Z dniem 1 czerwca 1975 roku angaż zmieniono na traktorzystę, a K. zostało przejęte przez Spółdzielnię (...) w W. (k. 4B ao). W okresie od dnia(...)roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową (książeczka wojskowa – k. 8 akt ZUS). Stosunek pracy ustał w dniu 6 maja 1986 roku (świadczenie pracy – ao).

W (...) w Ś. znajdowało się 8 ciągników. Wnioskodawca miał przydzielony jeden ciągnik model (...). Przy jego pomocy wykonywał opryski w sezonie od kwietnia do czerwca i orał z doczepionym pługiem. Ponadto w sezonie żniw kosił zboże kombajnem, także na zlecenie rolników korzystających z usług Kółka. W pozostałym czasie zajmował się rozwożeniem asfaltu w doczepianym kotle asfaltowym, który dowoził do miejsc budowy dróg w L. oraz jego wylaniem na jezdnię. Po jego opróżnieniu wracał z powrotem do bazy i ponownie jechał dostarczyć asfalt. Czasami przy wylewaniu asfaltu dochodziło do jego samozapłonu. W przypadku awarii otrzymywał ciągnik zastępczy. Powyższe czynności wnioskodawca wykonywał w wymiarze przekraczającym 8 godzin dziennie (zeznania wnioskodawcy – k. 36v-37).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z(...) w W. zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Zawierały pieczęcie i podpisy osób uprawnionych do działania w imieniu pracodawcy. Były prawidłowo przechowywane. Nie były kwestionowane przez strony. Zachowana została ciągłość zajmowanych stanowisk.

Zeznania wnioskodawcy w pełni korelowały z treścią powyższych dokumentów. Wnioskodawca wskazał, że w okresie od dnia (...) roku odbywał zasadniczą służbę wojskową. W pozostałym okresie pracował jako kierowca ciągnika i kombajny. Zajmował się wykonywaniem prac polowych na rzecz rolników oraz z polecenia dyspozytora. Poza tym dowoził asfalt do L. przeznaczony do budowy jezdni. Czynności te wykonywał przy pomocy ciągnika U.(...) oraz kombajnu. Zeznania te były logiczne, jasne, szczegółowe oraz zgodne z doświadczeniem życiowym. W niniejszej sprawie nie zostały ujawnione okoliczności, które mogłyby podważyć wiarygodność zeznań wnioskodawcy. Z tych względów Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresach od dnia 11 lipca 1973 roku do dnia 23 kwietnia 1976 roku i od dnia 15 kwietnia 1978 roku do dnia 6 maja 1986 roku (10 lat, 10 miesięcy i 5 dni), wskazaną w wykazie A, dziale VIII poz. 3 - Prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych oraz wykazie A, dziale IX, poz. 4 Prace asfalcjarzy i przy gotowaniu asfaltu, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na

podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca w niniejszym postępowaniu udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 10 lat i 10 miesięcy i 5 dni, co w powiązaniu z okresem bezspornym 12 lat i 29 dni prowadzi do uznania, że spełnia on przesłankę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Pozostałe przesłanki nie były sporne. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić R. G. prawo do emerytury począwszy od dnia (...)roku, tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnia przepis art. 98 k.p.c. oraz §12 ust. 2 w zw. z §2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t. ze zm.). Ustalając wysokość wynagrodzenia pełnomocnika przy przyjęciu minimalnej stawki Sąd miał na uwadze rodzaj i stopień zawłości sprawy oraz nakład jego pracy, który nie przekraczał przeciętnych norm przyjętych w tego typu sprawach.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.